

עודי
קפלו

שכונה

בשכונה

אחד
הוצאה לאור

053.5473772

אימייל: editor@1book.co.il
להזמנות: 1book.co.il

כתיבה: עוזי קפלון
ניקוד: אב"י פרלשטיין
עימוד ועיצוב: *y.w. graphicdesign*

© כל הזכויות שמורות
נדפס בישראל ה'תשפ"ג
All Rights Reserved
Printed in Israel 5783 (2023)

תוכן עניינים

פרק 13	פרק 1
62 טיסה אפס, אפס, שבע.	5. שכן מסתורי
פרק 14	פרק 2
67 משלשה נופל אחד.	8. חלום בלהות
פרק 15	פרק 3
72 כמה צדקה סבתא	13 גברת סיקנר חושפת מידע....
פרק 16	פרק 4
77 החטיפה	18 פתק גורלי
פרק 17	פרק 5
82 פצצה אטומית	23 כיוון חדש....
פרק 18	פרק 6
88 דור מענין....	28 "מטוסופוביה"
פרק 19	פרק 7
93 טלפון לא נעים	33 מכתב לרוסיה.
פרק 20	פרק 8
98 מיליון עפרונות	38 מכתב מרוסיה...
פרק 21	פרק 9
103. עשר משאיות.	43 תמר.
פרק 22	פרק 10
108. בזכות כדור אדם.	48 למה כעסה זרזה?
פרק 23	פרק 11
113. פרשת האזינו בעזה...	53 החלטה אמיצה
פרק 24	פרק 12
118. סג"מ כפיר יוצא לתקף...	57 שחקן אוהב ישראל...

פרק 34	
169.	פְּחֹלֶץ מִשָּׁפֶץ
פרק 35	
174.	שְׁמַעוּנִי בּוֹלַע אֶת הַפִּתְיוֹן... ..
פרק 36	
179.	שֵׁד בְּאֵל-קוּדִים' .
פרק 37	
185.	הַתְּגִלִּית הַגְּדוֹלָה .
פרק 38	
190.	בְּאֶסֶם מִתְּבַלְבֵּל לְגַמְרֵי
פרק 39	
194.	הַפְּתָעָה בְּקוֹמָה שְׁבַע .
פרק 40	
199.	מִרְדֵּף בְּמוֹרֵד הַמְּדַרְגּוֹת
פרק 41	
204.	כִּיצַד מְרַקְדִּין .
פרק 42	
209.	הַמְּסַר עֵבֶר וְ...אַחֲרֵית דְּבַר .

פרק 25	
124.	שְׁלִיחַ הַשָּׁלוֹם .
פרק 26	
128.	עוֹד שְׁלֹשׁ דְּקוֹת... ..
פרק 27	
133.	בְּזָכוֹת כּוֹס תֵּה .
פרק 28	
138.	"טַפּוּל נְעִים"...
פרק 29	
144.	נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ
פרק 30	
149.	שְׁלֹשָׁה שְׁנָפְלוּ כְּאֶחָד... ..
פרק 31	
154.	אוֹרֵחַ פּוֹרֵחַ .
פרק 32	
159.	הָאוֹצֵר מִתְּגִלָּה... ..
פרק 33	
164.	הַיְהִלּוֹם הַמְּסִתּוֹרֵי .

פּוֹק 1

שָׁכֵן מְסֻתוֹרֵי

הכל התחיל באינְשֵׁהוּ יום קיצי אחרי הצְהָרִים, כְּשֶׁאֶפְרַים הֵצִיעַ לַעֲלוֹת לַגַּג שֶׁל הַבְּנֵי מִמּוֹל.

בְּשִׁכּוּנֵתֵנוּ, שְׁכוּנַת רֵמַת אֶשְׁתָּאוֹל, הַבְּנֵי הֵנּוּ בְּנֵי שֵׁשׁ-עֶשְׂרֵה דִירוֹת כָּל אֶחָד, כִּד שְׁבָכַל בְּנֵי – אַרְבַּע קוֹמוֹת. אֵת הַגַּג שֶׁל הַבְּנֵי שָׁלְנוּ כְּבָר הַפְּרָנוּ וְכֵן גַּם אֵת נוֹף הָרֵי יְרוּשָׁלַיִם הַנִּשְׁקָף מִמֶּנּוּ, וְעִכְשָׁו הֵגִיעַ תּוֹרוֹ שֶׁל הַבְּנֵי מִמּוֹל. "עֲלֵה נִעְלָה" הִסְכַּמְתִּי וְהִתְרוּמְתִי מִרְבָּצִי.

עֲלִינוּ בַּמְדְּרָגוֹת. אֶפְרַיִם הַקָּדִים וְהָיָה הָרֵאשׁוֹן שֶׁהֵגִיעַ לַמַּעְלָה, לְשִׁטַּח הַגַּג. אֵד דוֹקָא בְּשִׁבִּילוֹ הָיָה זֶה מְאַחֵר מְדִי. זָעַקְתָּ שֶׁבָר פְּרָצָה מְגֻרֹנוֹ שֶׁל אֶפְרַיִם, שֶׁנִּדְחַף חֲזָרָה אֶל חֵדֵר הַמְדְּרָגוֹת, מְלִטָּף אֵת יָדוֹ הַיְמָנִית. רֵאשׁוֹ הַמְקָרִיחַ שֶׁל מֵר גְּלִיקְלִיס הֵצִיץ בְּעִקְבוֹתָיו מִן הַפֶּתַח: "תִּסְתַּלְקוּ מִכָּאן מֵהָרֵי!", הוּא צָרַח בְּקוֹל מְפָחִיד. "אִם אֲנִי אֶרְאֶה אֶתְכֶם פֹּה עוֹד פְּעַם אַחַת"...

מִבְּהָלִים וְדַחוּפִים נְחַפְּזֵנוּ בְּמוֹרֵד הַמְדְּרָגוֹת, לֹא מְבִינִים לְחִלוּטֵי מֵה פֶּשֶׁר קִצְפוֹ הַגָּדוֹל שֶׁל מֵר גְּלִיקְלִיס. כְּשֶׁיִּצְאָנוּ הַחוּצָה מִן הַבְּנֵי וְהִתְנַצְּבֵנוּ בַּתְּחִילָתָהּ הָעֵץ שָׁלְנוּ, נִשְׁמַע נֵהֵם חֲרִישֵׁי שֶׁל מְטוֹס מִתְקָרֵב. נִשְׁאָנוּ עֵינֵינוּ

כלפי מעלה ואז הבחנתי בו, בשכן הסר והזעף, מר גליקליס, נשען על מעקה הגג ועוקב כמונו בענין רב אחר המטוס המתרחק. המטוס חג בקשת רחבה ואז, משום מה, שב וערד סבוב מעלינו. טוב, זה קורה, אלא שבאותו רגע ראיתי את ידו של מר גליקליס מתרוממת לכיוון המטוס! הוא נופף בידו ימינה ושמאלה, למעלה ולמטה, במרץ רב ואז, נדלקה במחי נורה אדמה.

"אולי מר גליקליס איננו אלא מרגל, האוסף נתונים על מטוסינו ושולח אותם לאויב?", שאלתי.

"ככה?", לגלג אפרים. "אז למה הוא עשה שלום למטוס?".

"למה?", חשבתי בקול, "אולי הוא כאלו אומר למטוס, שלום ולא להתראות, מפני שחס ושלום יקרה לו משהו".

"וחוץ מזה", הוספתי חזיק להשערתתי, "אולי תסביר לי, אפרים, מה עושה מר גליקליס על הגג?".

- "משתזף!"...

- "מה משתזף, הרי הוא לבוש בלו מכף רגל ועד ראשו?".

אפרים השתתק. באמת, וכי מה יש לו למר גליקליס לעשות על הגג, חוץ מלעקוב אחרי מטוסים. ככל שהפכנו והרהרנו בדבר, שבנו והגענו לאותה מסקנה. גם אפרים: מר גליקליס הנו מרגל! זו לבטח גם הסבה שהוא פעס כל כך בשהפרענו לו במעשיו...

כְּשֶׁסִּפְרְתִי בְּאַרוּחַת הָעָרֵב לְאָבָא וְאִמָּא עַל הַחֲשָׁדוֹת שְׁלִי, הִגִּיבוּ שְׂנִיָּהֶם
בְּצַחוּק גָּדוֹל: "מָה פְּתָאוּם? אֲנַחְנוּ מְכִירִים אֶת מֵר גְּלִיקְלִיס כְּמָה שְׂנִים.
הוּא אֲמָנָם אוּלַי קֶצֶת קֶפֶדוֹן וְלֹא אוֹהֵב שְׂיִלְדִים קִטְנִים מְפָרְיעִים לוֹ
בְּמַעֲשָׂיו, אֵדָּה הוּא בְּשׁוּם פְּנִים וְאִפֵּן לֹא מְרַגְלִי..."

"וַיִּמָּה בְּקֶשֶׁר לְמַעַקֵּב שְׁלוֹ אַחֲרֵי הַמְטוֹסִים?", הִקְשִׁיתִי, אֵדָּה אָבָא וְאִמָּא
לֹא עָנוּ לִי עַל זֶה בְּכֻלָּל. הֵם רַק חִיכוּ וְהֵאִיצוּ בִּי לְסִים אֶת הַמָּרְק, לְמַעַן
אֲגִדֵּל וְאֶהְיֶה בְּרִיא וְחָזָק.

יֵשׁ לָהֶם מִזֵּל שְׁהֵם אָבָא וְאִמָּא שְׁלִי, חֲשַׁבְתִּי לְעֲצָמִי בְּמִרְרוֹת. אַחֲרַת
כְּבָר הִיִּיתִי חוֹשֵׁד גַּם בָּהֶם שְׁהֵם שְׁתַּפִּים עִם מֵר גְּלִיקְלִיס בְּמִזְמוֹתָיו. מָה
פְּתָאוּם הֵם מְנַסִּים לְחַפּוֹת עָלָיו?

הַהוֹכָחָה הַמוֹחָצֶת לְצַדִּיקַת חֲשָׁדוֹתֵינוּ לֹא אֶחָרָה לְבוֹא לְצַעֲרֵנוּ. הֵן מִי
מִתּוֹשְׁבֵי הַשְּׁכוּנָה - חוּץ מִמֵּר גְּלִיקְלִיס, כְּמוֹבָן - יָכֹל הִיא לְגַלוֹת לְאוֹיֵב,
שְׁבַבְנָן שְׁלָנוּ מִתְגוֹרֵר אֶלּוֹף בְּצַח"ל?..."

פסק 2

חלום בלהות

האלוף משה פרלמן הוא יהודי עסוק מאד. בתקופת תפקידו הבטחוני הבכיר כאחראי על גזרת רמאללה העוינת, איננו יכול לתת בקלות תנומה לעפעפיו בשבועות האחרונים. התרעות בלתי פוסקות מלמדות כי המחבלים ימח שמם נמצאים בכוננות מגברת, תוך שהם מפעילים מאמץ עליון לפגע ביעדים בישראל. רק בחסדי שמים, ובזכות הפשרון והיכלת שהעניק הקדוש ברוך הוא לחילי צה"ל, כדי שישמרו על עמו ישראל, הרב הגדול של תכניות הפגוע אינו מצליח לצאת אל הפעל. קטעי מידע על התארגנויות חבלניות מגיעות כל העת לאזניו של האלוף פרלמן, ומחו אינו מפסיק לחשב על הפתרונות הצבאיים המתאימים, על מנת להלחם בערבים הרוצחים ולהשיב להם מנה אחת אפים.

השעה היא שעת חצות ליל והאלוף העיף נשכב על מטתו כדי לאגור מעט כח ליום המחרת. טרם נרדם, ערף במחו היגע מעין סכום מזרז של ההודעות החדשות החשובות שנתקבלו בלשכתו; על מצבור טילי 'קאסם' שנתגלה בבית משפחה מרבת נפשות ברמאללה, ועל הארבה הארקה והמלכסנת של בית הקומות בפאתי העיר, ששמועות עקשניות טוענות

שהיא אינה מיעדת לפליטת עשן התנורים הביתיים, כי אם דוקא לירית רקטות מסכנות לעבר בסיסי צה"ל באזור.

הוא חיך לעצמו חיוך מר וחסב: טפשים הערבים האלו... חושבים שאם יסתתרו מאחורי גבם של משפחות עם ילדים, לא נוכל לפגוע בהם - כאילו שהמשפחות האלו בעצמן אינן משתפות פעולה עם האויב... הוא נזכר בדרשתו של רב הבסיס, בה אמר בין השאר משפט יפה של חז"ל: "כל המרחם על אכזרים סופו שמתאכזר על רחמנים". כמה שזה נכון, חשב. יש לציין, אמר לעצמו בטרם נרדם, שהערבים קבלו אמוץ לאחרונה והם מפנים את איומיהם, גם לעבר אישים בכירים במערכת הבטחון. כך לפחות לפי המידע האחרון שהתקבל היום בדבר פגוע מתכנן באחד מחברי המטכ"ל הישראלי; לא ידוע במי. ואולי הכוונה לרמטכ"ל? חלף הרהור אחרון במחו של מר פרלמן... האלוף העניף נרדם.

פיצוץ עז נשמע לפתע מכוון המטבח והבית התמלא עשן שחר. לשונות של אש התאבכו והתגלגלו במהירות מסחררת דרך המסדרון אל חדר השנה ומר פרלמן ההמום חש כי אלו הם רגעיו האחרונים. פרץ אימה נוראה תקף אותו, ומגרונו נפלטת זעקת פחדים. "אמאליה", צרח האלוף ו... התעורר, שטוף כלו זעה קרה. הוא התישב על מטתו, מבלבב מחלום הבלהות והביט בשעונו. השעה הייתה 12:30 בדיוק.

אפלו רבע שעה לא הצלחתי לנוח כמו שצריך, התמרמר האלוף. איזה חלום נורא. מזל שנאווה והילדים נמצאים בימים אלו הרחק מכאן, אצל

סבא וסבתא בנס-ציונה, ולא שמעו את צעקת ה"אמאליה" שנפלטה לי מהפה. בושות.. אלוף בצה"ל בשרות פעיל, צועק אמאליה כמו איזה ילד בן שש...

טררר... צלצל הטלפון והאלוף הנרגז משך אליו את האפרופסת בכח. "בן!", פלט בקצר רוח. "זה מהמטה", נשמע קולו של סגן אלוף מוטי, קצין המודיעין של האגדה. "רציתי לבשר לך שממש ברגעים אלו התקבל מידע חדש ומעדכן ביחס לפגוע המתכנן באישיות בטחונית בכירה..."

"בן, בן", דחק בו האלוף, "מה אומר המידע החדש?"

"ויבכו, דבר אחד ידוע בברור, מתוך שיחת טלפון שנקלטה בשרות הציתות שלנו, והוא, שמדבר על פגיעה במח המתכנן של הפעילות הבטחונית היוזמה לגבי ראשי המחבלים..."

"בקצור", הפסיקו האלוף בהתרגשות, "הם מתכננים לאיציק!"

"בן, כנראה הם מתכננים לקצין המבצעים שלנו, האלוף איציק, ומדבר, אולי, כבר על הלילה הזה. הכפילו את האבטחה סביב ביתו מלפני שעה, כך שאתה, המפקד, באפן אישי, יכול הלילה לישן בשקט. הם לא מתכננים אליך..."

"אלי?", נדהם מר פרלמן. "לא חשבת בכלל על הכוון הזה. אבל אם אתה מדבר.. אני אישן בשקט כי הם מתכננים לפגוע באיציק? איזה מלים אלו בכלל? טוב, תודה על המידע", והאלוף העניח את האפרופסת הטלפון מידו, הכניס שוב את כפות רגליו לנעליו הצבאיות הגבוהות ופנה לחדר האמבטיה לשטוף פנים, כשהחלטה נחושה בלבו: אני הולך פעת

לפקד אישית על מערד האבטחה סביב הוילה של איציק! אני לא אישן
בשקט כשיש התראה מפרשת כל כך...

נהם מכונית צבאית הרטיט את הדממה בשכונת רמת אשתאול הרדומה.
האלוף פרלמן הגביר מהירות והפנה את חרטום מכוניתו צפונה, לשכונת
סביון הירושלמית, שכונתו של אלוף איציק יזרעאלי.

"קול ישראל מירושלים, שלום רב! השעה אחת והרי החדשות מפי
אברהם חיים זלטפולסקי. לפני כעשר דקות התפוצץ מטען חבלה רב
עצמה בשכונת מגורים בירושלים, בביתה של אישיות בטחונת בכירה.
לא ידוע מה עלה בגורל האישיות ואין עוד פרטים נוספים. ראש הממשלה
דנוח מיידית על הפגוע אך בחר שלא להגיב עד שיתבררו תוצאות הפגוע.
כאמור, אלו הם פרטים ראשוניים על פיצוץ רב עצמה בביתה של אישיות
בטחונת בכירה בירושלים..."

"מנגלים!", חרק האלוף משה בשניו בזעם אין אונים והגביר מהירות.
"הם הגיעו אליו, המחבלים"... הוא נזכר בדבריו של סגן אלוף מוטי:
"מערד האבטחה סביב ביתו של אלוף איציק הכפל"... ומה עזרה
ההכפלה הזאת? אח... אלו יצאתי קדם אולי הייתי מבחין בלקויים
במערד ומתקנים בעוד מועד... טוב, בכל מקרה, עכשו כבר מאחר מדי...
דמעה סוררת בצבצה בזוית עינו של האלוף הקשוח. דמעה על ידו
נעורים שעשה עמו את כל הדרך הארצה בצה"ל, למן תפקיד הפקוד
הזוטר ברמה פלגתית ועד כהנתם הנוכחית במטכ"ל. הוא נזכר בטקס בו

זֶכָּה הוּא עֲצָמוּ בְּדַרְגַת הָאֱלוֹף. כְּמָה שְׂמַח אֶז אֵי־צִיק בְּשִׂמְחָתוֹ, בְּחִבְרוֹת
אֲמִתִּית שְׂכֹזָאת, וְעִכְשָׁו...

בְּעִקּוֹל הָאֲחֵרוֹן לִפְנֵי הַכְּנִיסָה לְשִׂכּוּנָה הָאֵט קִמְעָא אֱלוֹף מִשֶּׁה אֶת מְהִירוֹת
הָאוֹטוֹ, בְּלַע אֶת רִקּוֹ, יֵצֵב אֶת כְּמִתְתּוֹ כְּרָאוֹי וְהַשְׁתַּדֵּל לְשִׁלֵּט בְּעֲצָמוֹ.
בְּמַהֲלָךְ הַזְּמַן הַקָּצֵר בְּיוֹתֵר שְׁחֵלֵף מֵאִזּוֹ הַפִּיצוּץ, הוּא מִן הַסֵּתֵם הֵיִהָה
הַמְּפִקֵד הַבְּכִיר בְּיוֹתֵר בְּמִקּוֹם וְעֵלְיוֹ לְהוֹכִיחַ שְׁלִיטָה בְּמִצָּב.

סְנוּר עִז מְפִנְסִים רַבֵּי עֲצָמָה הֵלֵם בְּאַחַת בְּעֵינָיו וְצִפְצוּף צוֹרְמָנִי שֶׁל צוֹפֵר
מְכוּנִית הַחֲרִיד אֶת תְּפִי אֲזוּנָיו. הוּא בָּלֵם אֶת הַמְּכוּנִית, הַצִּיץ בְּבִהְלָה
קְדִימָה וְקָלֵט פְּתָאוֹם, לְהַפְתֵּעַתּוֹ הָעֲצוּמָה, אֶת פְּרָצוּפוֹ הַחֹרֵר שֶׁל אֱלוֹף
אֵי־צִיק נִבֵּט מוֹלוֹ דָּרָךְ הַחֲלוֹן הַקְּדָמִי שֶׁל מְכוּנִית קֶצֶן הַמְּבַצְעִים הָרָאשִׁי.

אֱלוֹף אֵי־צִיק פִּתַּח בְּתִנּוּפָה אֶת דֵּלֶת מְכוּנִיתוֹ, קִפֵּץ הַחוּצָה וְשָׂאָג: "מִשֶּׁה!
אֵתָה פֹּה? אֵתָה חַי? אֲנִי לֹא מֵאֲמִין לְמִרְאֵה עֵינַי!"...

פסק 3

גִּבְרַת סִיקָר חוֹשֶׁפֶת מִיָּדַע...

"אז אתה רוצה לומר לי שהפיוץ ארע בבית שלי?" האלוף פרלמן לא יכל היה להרגע מן הנס העצום שקרה לו. הוא חבק שוב ושוב את ידידו ורעו הוותיק ואמר: "איציק, אני לא אשפח זאת כל חיי! רק בזכותך נצלתני!". אך אלוף איציק מחה בתקיף: "בזכותי? מה פתאום! זה רק בזכות נאמנותך שלך, שהחלטת לנסע אלי כדי לשמר עלי! רק בזכות זה נעדרת מביתך ברגע הפיוץ ולא משום סבה אחרת!".

אשתו של האלוף איציק סימה את היוכוח: "נדמה לי ששניכם צריכים להודות לאלקים שבשמים", אמרה האשה. "אני חושבת", הוסיפה בהתרגשות, "שראינו הלילה את ההשגחה העליונה. לא כך, איציק?".

"בהחלט!", השיבו שני הגברים הנרגשים. "ועכשוי", הוסיף איציק, "אני חוזר עם משה לביתו, לבדק את הפיוץ שם. להתראות!".

"אני לא רוצה אפילו להעלות בדעתי מה היה קורה אלו נאווה והילדים היו